

Imperativi

Pravi imperativ

nepr.	
いく	いけ
くる	こい
する	しろ
	せよ ¹
ある	あれ
一段	
(i/e) る	ろ
	よ ¹
五段	
く	け
ぐ	げ
す	せ
ぬ	ね
む	め
ぶ	べ
う	え
つ	て
る	れ

Imperativ kao glagolski oblik je vrlo grub i izravan. U pravilu se ne koristi nikad kad pokušavamo biti imalo pristojni, ali možemo ga koristiti u citatu da bismo izrazili što je nama naređeno, čak i ako u originalu nije bio korišten pravi imperativ (dopušteno je tako parafrazirati i nije nepristojno).

せんせい: やまだくん、ちよつとこっちきて。

やまだ: は ~ い。

せんせい: きの中の しゅくだい、まだ だしていませんでしょう?

やまだ: うん、はい。

せんせい: あしたまでには ていしゅつしないと おこりますよ。

...

すずき: やまだ、せんせいと なにを はなした?

やまだ: あしたまでに きの中の しゅくだいを もってこいと いわれた。

Ženski imperativ

Glagol u て obliku bez ikakvih dodataka predstavlja imperativ. Koriste ga žene i svi koji se tako osjećaju, a dolazi od zamolbe s ください, samo bez zamolbe.

Dječji imperativ

Radi se iz い oblika glagola, dodavanjem pom. glagola なさい (なさる - する iz poštovanja). Nekad davno u povijesti japanskog jezika, glagoli su imali odvojen opisni i predikatni oblik. Opisni oblik se zvao 連体形 (れんたいけい) i bio je kao današnji kolokvijalni oblik, a predikatni se zvao 終止形 (しゅうしけい) i završavao je samoglasnikom *i*. U modernom jeziku ta dva oblika su se spojila u jedan, koji izgleda kao stari 連体形, ali obavlja funkciju oba. Zato se nazivi ponekad u modernom kontekstu koriste kao sinonimi.